Napsal uživatel Stráša
Sobota, 01 Duben 2000 01:00

Byl čtvrtek 23.3. a do Liberce konečně přišlo jaro. Odložila jsem svetr a vydala se o poznání teplejším večerem do Experimentálního studia na koncert Modrých houpaček. Protože na nenápadných plakátcích stálo, že se jedná o kapelu hrající bluesswing, řekla jsem si, že by to mohla být docela příjemná změna.

A byla. Hned po prvních tónech a slovech úvodní písničky jsem si řekla, že přesně to jsem dneska chtěla slyšet. Po druhé písni O větru (ve skupině jí říkají Hrachová, proč, nevysvětlili) odešel kytarista ladit a my se v "nucené pauze" dozvěděli, že skupina v tomto složení vystupuje poprvé. Dávali se dohromady čtyři roky a hrají něco mezi blues, swingem a jazzem. Hudbu i texty písní "má na svědomí" Jarda Pátek a zpěv je doménou jediné zástupkyně něžného pohlaví Terezy Staňkové.

Po několika vesměs melancholických písních a jednom blues nastupuje host. Je jím Jana jazz duo, které tvoří Jana zpívající a hrající na kytaru a Vadim Horn, jehož saxofon jsme mohli obdivovat již v Houpačkách. Doprovází je bubeník vypůjčený od Houpaček. Tlumené světlo reflektorů, na jevišti zpěvačka v černém zpívá svým lehce nakřáplým hlasem jazzové skladby, plačtivý zvuk saxofonu proniká tmou a přísahala bych, že v tu chvíli ke stropu stoupaj proužky kouře z cigaret s dlouhou špičkou, u baru sedí dámy v šatech temných odstínů a v rohu se mihne stín Amstrongovy trubky. Pohodu černých kotoučů v odřených papírových obalech ještě dokresluje balada pro saxofon Mystic a v závěru jazzová klasika Sentimental Journey.

Následuje přestávka, a sotva oči přivyknou světlu a mysl se začíná vracet do reálna, sál opět pohasíná a druhou půli vystoupení Modrých houpaček zahajuje jeden z hráčů na el. kytaru Petr Kabátek, který nám představuje svůj svérázný hlas ve dvou písních s neméně svéráznými texty. Vystřídá ho zpěvačka Tereza, která jen s kytarou v doprovodu houslí Karla Šrejbra zpívá cikánskou píseň v originále. Na pódium se vrací zbytek kapely a po několika spíše smutných a pomalých písních vyhlašuje kapelník David změnu v podobě "pakárny" o slečně Bláhové, která "bydlela v suterénu, byla do něj zamilovaná a lepila se na něj, jako by byla z chemoprénu". Modré houpačky se pak loučí převzatou skladbou od George Gershwina "Summertime" a po dlouhém potlesku ještě přidávají jednu svoji.

Ulice jsou liduprázdný, vzduch trochu mrazí, tak schovávám ruce do kapes, čekám na tramvaj. Nad střechami spících domů prosvítá ukrojený měsíc a mně se najednou zdá, že se houpá. A nebe je možná, oproti jiným večerům, o něco modřejší.